

Jenna Patoharju
Vantaan alueurakka
Destia Oy

Ensiaskleet toimivampaan maailmaan

Alkuun kaikki on uutta. Tietenkin.

Uusia termejä, täysin vieraita toimenpiteitä ja haasteita, joita en olisi arvannut vielä muutama kuukausi sitten kohtaavani. Vain ajan kanssa valkenee, mitä on össi, mitä tarkoittaa tpp ja mikä on antura.

Kysyvä kun ei kuulemma tieltä eksy, tyhmien kysymysten viljeleminen auttaa matkassa, eivätkä ne lopulta edes ole tyhmiä kysymyksiä, tai ainakin työkaverit rohkaisevat niin sanomalla. Eipä tästäkään työstä mitään tulisi ilman niin mahtavaa porukkaa, kuin mikä meille on suotu. Apua saa tilanteessa kuin tilanteessa pyytämällä,

usein kun tulee vastaan sellaisia haasteita, joihin ei oma fyysinen suorituskyky välttämättä riitä. Eikä sitä tuomita, tai pidetä naurettavana.

Sitä vähän jännitinkin, kun astuin kunnossapidon tositoimijan saappaisiin nuorena naisena, eli keskimääräisesti pienempänä, kuin muut duunarit. Mutta

kyllähän meillä paljon nauretaankin, koko jengi yhdessä, oli naurun kohteena sitten työkaverin kömmellys tai annos päivän parhaita vitsejä;

miksi kurkiauran toinen siipi on lyhyempi?

Tässä duunissa on tärkeää osata nauraa, myös itselleen. Se auttaa läpi niistä päi-

Vantaan alueurakan Sisu Koskenkylän montulla ottamassa kiviaineksia kyytiin.

Kuva: Jenna Patoharju, 2018

Joka päivä oppii jotain uutta, on eräs iskulauseistani, joka osoittautuikin huumoripitoisuudesta huolimatta täysin todeksi.

Vantaan alueurakan uskollinen työjuhta, Toyota Hilux on luotettava ylläpidon kulkuneuvo säällä kuin säällä.

Kuva: Jenna Patoharju, 2018

vistä, kun työkalut putoilee kohmeisista käsistä ja olosuhteet laittaa hanttiin. Vielä ei ole tullut vastaan sellaista päivää, että aamulla olisi vastenmielistä mennä töihin, vaikka mitä siellä olisikin vastassa.

Sitä vähän jännitinkin, kun astuin kunnossapidon tositoimijan saappaisiin nuorena naisena, eli keskimääräisesti pienempänä, kuin muut duunarit.

Fyysisten ponnistelujen lisäksi uusien asioiden opettelu vaatii myös aivojump-paa, joka on varsinaista ponnistelua joskus jo itsessäänkin. Miten päin se mutteri nyt piti laittaa siihen kiinnikkeeseen? Sopiko siihen 10 vai 13 millimetrin lenkkiavain? Minkä pituinen pätkä siitä putkesta piti räl-läköidä? Vaikka luulisi aiemmasta kokemuksesta fyysisissä töissä mm. logistiikan alalla olevan hyötyä, kunnossapito on oma lajinsa ja vaatii tietämyksen lisäksi, jota yritän kerätä jatkuvasti lisää. Joka päivä oppii jotain uutta, on eräs iskulauseistani, joka osoittautuikin huumoripitoisuudesta huolimatta täysin todeksi. Tietotaidon ja fyysisen voimantuoton kasvattaminen ei pääse hidastumaan, kun asennoituu hommaan oikealla otteella; tietää rajansa ja puskee niitä aina hieman kerrallaan pidemmälle.

Eikä se tieto ja taito ole sukupuolesta kiinni, vaikka tuleekin mimminä miesval-

taiselle alalle. Rajoitteet on vaan ennakkoluuloista ja pääkopan sisällöstä kiinni. Välillä pitää soveltaa työparin kanssa taktiikkaa että toinen on järki ja toinen voima, niin kärjistetyltä kuin se kuulostaa-kin. Joinain päivinä toisen aivokapasiteetti vain tuottaa tehokkaampia ratkaisuja kuin toisen raaka voima.

Tulevaisuutta rakennettaessa katse on jatkuvasti eteenpäin, myös lyhyellä tähtäimellä. Talvi tekee hidasta tuloaan, enkä ihan tiedä vielä, mitä odottaa. Tai, teoriassa tiedän vähän, mutta jos jotain olen tähän mennessä oppinut, niin sen, että teoria ja käytäntö eivät aina kulje käsi kädessä. Teitä suolataan liukkaalla kelillä, ja aurataan, kun luontoäiti päättää peitellä maankamaran valkeaksi. Mitä se käytännössä tuo omaan arkeeni? En ihan rehellisesti näe päiväunia anturan kaivamisesta jäiseen maahan ensin putsattuani siitä metrisen kinoksen. Pikainen ensilumi antoi kyllä pienen kurkistuksen siihen, mitä tositoimijan arki talviolosuhteissa on. Miten se erosi syksyn arjesta? Silloin oli toppahousut jalassa ja yhdet villasukat enemmän.

Muuttuvat olosuhteet tuovat omia elementtejään kuvioihin vuosittain, ja epäilenkin tietämättömyyteni johtuvan vain siitä, että muille ei tule mieleen mainita asiasta, kun he ovat eri vuodenaikat Destian liiveissä kokeneet jo monesti; heille se on itsestäänselvyys. Mutta luotan vankasti siihen, että perehdytys muuttuviin tehtäviin hoidetaan kuten ennenkin; niin, että keikalle lähdetessä tietää, mitä tekee.

Arjen kulkiessa päivä kerrallaan eteenpäin tekemiensä tiedostaminen onkin pääpointti, vaikka aina ei tule ajatelleeksi isomman kuvan kautta. Aamu alkaa huumenien toivotuksista ja vedenkeittimen napsauttamisesta päälle teetä varten, kun muille maistuva tuore aamukahvi tuoksuu

Pikainen ensilumi antoi kyllä pienen kurkistuksen siihen, mitä tositoimijan arki talviolosuhteissa on. Miten se erosi syksyn arjesta? Silloin oli toppahousut jalassa ja yhdet villasukat enemmän.

taukotilassa. Sitten pohditaan yhdessä säätilojen vaikutusta päivän hommiin; laskeeko lämpötila illalla vielä niin alhaiseksi, että suolamiehet saavat lähteä keikalle? Ovatko tiet liukkaita, tai onko

viimeyönä ollut niin raju tuuli, että teille on saattanut kaatua puita?

Vielä kahvikupin tyhjetessä käydään läpi, mitä lähdetään tekemään. Olisi liikennemerkkiä vinossa, muutama pitäisi vaihtaa uuteen ja Hindsbyntiellä olisi reikiä, jotka vaativat paikkausta. Normipäivä. Kamat kyytiin ja menoksi. Meille se on juuri sitä. Mutta muille tienkäyttäjille vähän enemmän. Suoristetulla suojatienmerkillä saadaan kiinnitettyä autoilijan huomio hämärässä paremmin, ja näin tehdään jalankulkijan tienlytyksestä turvallisempi. Väistämisvelvollisuuskolmion vaihtaminen uuteen helpottaa autoilijaa havainnoimaan väistämistarpeen risteyksessä, tällä lasketaan riskiä liikenneonnettomuuksiin tilanteen huonon hahmottamisen takia. Öljysoralla paikattu reikä ei ole enää uhka autoilijan vanteille, eikä kaistalta suistumiselle.

Eli.. loppupeleissä ne meidän pienet asiat rakentaa ison kokonaisuuden. Sitä ei aina tule ajatelleeksi kun ruuvaa räntäsateessa vanhan, ruosteisen liikennemerkin kiinnikkeitä irti, ja päätyy sittenkin käyttämään lenkkiavainta ja väkivaltaa koska akkukone ei tuota tarpeeksi potkua.

Että hyväähän tässä tehdään, vaikka välillä tuntuu järjettömältä. Mutta periksi ei anneta.

Ne pienet asiat kun ovat tämän työn suola, sekä tekemisessä, että olemisessa. Kokovaltaisena elämästä nautiskelijana hyvän mielen tuo uuden asian oppiminen hyvin, onnistunut keikka, kauniit maisemat Sipoon pikkuteitä ajellessa ja se, kun osutaan työkavereiden kanssa tauolle samaan aikaan, ja kuumat juomat kädessä katsotaan pihalla, kun aurinko sittenkin uskaltautuu esille pilvipeitteen lomasta, jonka jälkeen kuin sanattomasta käskystä lähdetään kaikki omille teillemme tekemään töitä. Ne on niitä hetkiä, joita pitää vähän arvostaa. Muuten arki olisi yhtä harmaata, kuin viime viikkojen sää.

Ja se aiemmin mainittu annos päivän parhaita vitsejä? Okei.

Tää on kyllä siis oikeesti tieteellinen fakta, mutta tälle yleensä nauretaan.

Se on lyhyempi, koska siinä on vähemmän lintuja.

Kiitos tästä, Eemil*.

*Nimi muutettu.

Vielä kahvikupin tyhjetessä käydään läpi, mitä lähdetään tekemään. Olisi liikennemerkkiä vinossa, muutama pitäisi vaihtaa uuteen ja Hindsbyntiellä olisi reikiä, jotka vaativat paikkausta.

Winter is coming. Sipoon pikkuteille satoi jo lokakuussa ensilumi.

Kuva: Jenna Patoharju, 2018

